

чия въ неговия животъ. Нѣкои майки се оплакватъ отъ децата си, че били буйни, палави, не седѣли на едно мѣсто. — Защо? — Тия деца иматъ много злато въ кръвта си. Това злато внася въ децата излишъкъ отъ животъ, отъ жизнена енергия, която тѣ не знаятъ, какъ да използватъ. Майкитѣ трѣбва да бждатъ просвѣтени, да знаятъ, съ какво да занимаватъ децата си, и по този начинъ да впрѣгатъ на работа излишната енергия въ тѣхъ.

Едно се иска отъ човѣка: да намѣри посоката на своето движение и въ това направление да насочи своитѣ енергии. Не попадне ли човѣкъ въ посоката на своето движение, той за цѣлъ животъ остава недоволенъ. Като не знаятъ този законъ, родителитѣ често насилватъ децата си, каратъ ги да учатъ това, което не имъ е присърдце. Единъ свещеникъ, отъ варненскитѣ села, ималъ единъ синъ. Като станалъ на училищна възраст, бащата го записалъ въ училище да учи. Обаче, детето не обичало да учи. То бѣгало отъ училище и отивало въ една съседна до тѣхъ воденица, дето цѣли часове се занимавало съ правене на колелца за воденици. Въпрѣки силното желание на бащата да изучи сина си, да стане свещеникъ, синътъ станалъ воденичаръ. Казвамъ: Въ каквото направление и да се прояви живота на ваденъ човѣкъ, важно е той да върви въ посоката на неговото съзнание. Върви ли въ тази косока, животътъ на човѣка се изявява прапилно. Въ този смисълъ, каквато работа и да